

DYMOKURSKÝ ZPRAVODAJ

č. 7/2020

Vážení spoluobčané, milí čtenáři,

doba, ve které žijeme, není lehká. Koronavirus nám nadělal spoustu problémů v oblasti ekonomiky, kultury a zejména v oblasti mezilidských vztahů. Ty jsou narušeny především, nemůžeme se scházet, posedět spolu, popovídat si. A nejen to. Lidé se, obdobně jako při volbách, rozdělili na dvě skupiny. Jedni mají z covidu respekt, druzí jeho dopady popírají. Hrůza je mimo jiné i to, že „bitva“ mezi těmito dvěma skupinami, která se odehrává na sociálních sítích, je hrubá, arogantní, agresivní a sprostá. Tolik zloby a nenávisti jen proto, že máme jiný názor než ten druhý. Pouze moje pravda je ta pravá, jiný názor může mít jen blbec – to je opravdu strašně smutné. Prosím, proberme se, respektujme se navzájem a snažme se jeden druhého pochopit. Tím, že nastavená pravidla porušujeme, podvádíme především sami sebe a vysmíváme se těm, kteří je dodržují. Ale ať už máme na covid názor jakýkoliv, respektujme, prosím, nařízení, která byla v souvislosti s ním vydána. Když ne kvůli nemoci samé, tak alespoň z úcty k těm, kteří se, s vypětím všech sil, starají o nemocné v nemocnicích a sociálních zařízeních. Za jejich obětavost jim patří naše poděkování. Věřím, že v tom se snad všichni shodneme.

Nechci se však rozepisovat o tom, kdo všechno si v těchto problémových časech zaslouží náš dík. Chci jen připomenout tíhu doby, ve které nic není tak, jak jsme zvyklí. Vedle kontaktů s kamarády a přáteli nám určitě také chybí kultura a tradiční akce, na kterých se každoročně setkáváme. Už na jaře se jich několik neuskutečnilo. Nekonají se akce spolků ani klubu důchodců. Vypustili jsme oblíbený lampionový průvod k 28. říjnu, odpadla veškerá sportovní a společenská setkání. Zrušeno je i oblíbené tvoření adventních věnečků. První adventní neděle je 29. listopadu 2020 – doba, kdy slavnostně rozsvítíme vánoční stromek. Chtěla bych zachovat alespoň tuto akci pro malou předvánoční radost dětem i nám. A když to nejde tradičním způsobem, tak to zkusíme jinak.

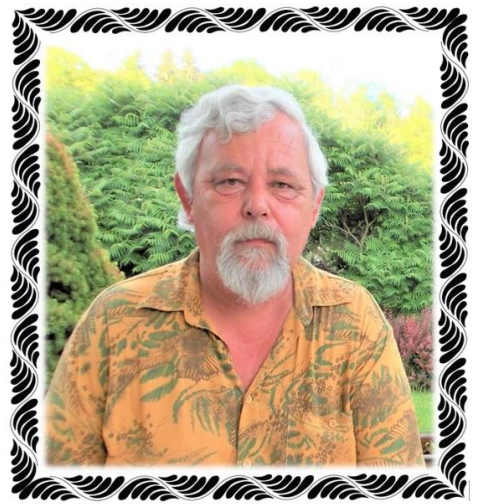
Ve spolupráci s paní Burger byl založen nový facebookový profil „MÁME RÁDI DYMOKURY“. Tam mohou děti už nyní vkládat fotografie či videa o tom, jak se připravují na Vánoce. Například svůj adventní věnec, slavnostně osvětlený dům, slavnostní dekorace interiéru, cukroví a další vánoční výrobky či inspirativní nápady. A protože se k rozsvícení stromku nemůžeme sejít tak, jak bývá zvykem, zkusíme letošní začátek adventu zachytit živým vysíláním. Tento přenos chystáme na 29. listopadu 2020 od 17.45 hodin. Doufám, že toto netradiční zahájení adventu nám otevře krásné, předvánoční období, laskavost v duších, lásku a slušnost k ostatním lidem.

[Přeji Vám všem krásný adventní čas a spokojené prožití Vánoc. Po zbytek tohoto roku a v roce příštím pak, víc než jindy, pevné zdraví, štěstí a pohodu.](#)

Ing. Ludmila Kubálková, starostka obce

Vzpomínka na tátu, Dymokuráka srdcem, duchem i lesem...

Táta se narodil 13. 3. 1952 jako syn Růženy a Jaroslava. Po absolvování základní školy v Dymokurech se rozhodl, že se přihlásí na lesnickou školu v Trutnově. Při cestě na přijímací zkoušky mu silnici zatarasil spadlý strom. A tak se stalo, že dorazil pozdě a zkoušky neudělal. Tato nepříjemná událost značně ovlivnila jeho rozhodování. Kam teď? Rozhodl se tedy, když mu ten zpropadený strom zhatil plány na studia, že ostatní vykáčí. Přihlásil se na učňovský obor dřevorubec. Po roce zápasení s motorovou pilou a dostatečné probírce stromů podél silnice do Trutnova se rozhodl, že to přeci jen zkusí znovu na lesnickou školu. Tentokrát to už vyšlo. Psal se rok 1968 a jako mladý student se rozhodl, spolu s partičkou kamarádů ze třídy, že nejvíce uškodí sovětským vojskům, okupujícím Československo, když se s nimi nedomluví. Rozhodli se tedy, že budou bojkotovat výuku ruského jazyka ve škole. A jak lze dokončit školu bez znalosti „jediného“ ruského slova? Snadno. Profesorka ruštiny ze strachu, že to bude považováno za provokaci, ba co hůř, že snad je neschopná někoho naučit pár ruských slov, hodnotila jejich mlčení a prázdné papíry při písémkách vždy známkou „dostatečná“.

Po dokončení střední školy v roce 1972 nastoupil na základní vojenskou službu a jako pohraniční stráž střežil hranice. Řekněme si s nadsázkou na rovinu – do tehdejšího Československa by chtěl každý, a tak musel ten náš socialistický blahobyt a svobodu za ostnatým drátem hlídat se samopalem vzor 58 v ruce. Mnohdy si říkal: „Hlavně ať sem nikdo neleze, jak bych vysvětloval, že jsem minul, když jsem nejlepší střelec útvaru?“ Na otázku co by, kdyby, byla jednoduchá odpověď: „Občas, a pokud je to správné, je třeba něco nevidět.“

Po návratu z vojny v roce 1974 začíná jako hajný na Rožďalovicku. Po několika letech se stává nejmladším fořtem na Nymbursku. Co bylo za tak rychlým postupem? Schopnosti, píce, odhodlání, nebo snad bravurní znalost ruštiny? Recept byl jednoduchý, stačilo být jediným uchazečem. Později s úsměvem dodával: „Kdybych to věděl, že budu mít tolik starostí a menší plat než dřevorubec, tak nevím...“

Málokdo už dneska ví, jaký herec, bavič a hudebník byl v tátovi skryt. V tehdejší době známá hudební skupina Golden Kids měla své dvojče v Dymokurech s názvem Nice Children. Nutno podotknout, že tato skupina byla v Dymokurech mnohem oblíbenější a známější než Golden Kids. I tato dymokurská kapela měla hvězdné složení: Jaroslav Malát – baskytara, Jan Šťastný – sólová kytara, Ladislav Tábořík – bicí, Marie Kadlecová a Eva Malátová (sestra) – zpěv. V tehdejší době nebylo zcela jednoduché zpívat přeložené anglické texty. A vůbec! Ten Západ nám sem netahejte! Ale když už průšvih, tak pořádný. Hrál a zkoušelo se v kostele pod záštitou pátera Lukeše, dnes bychom ho klidně mohli označit jako manažera skupiny. Nevím, nevím, jak by vysvětloval soudruhům bigbeatovou skupinu na chóru v kostele. Navíc s nápísem na bubnu Nice Children. Pro jistotu měli nacvičeno několik „krycích písní“, např.: Modlitbu pro Martu od Marty Kubišové nebo Pasážovou revoltu od Karla Kryla. Upřímně si myslím, že tento výběr nebyl úplně nejlepší, ale páter Lukeš vždy prohlásil „na chóru zpívají andělé“, a bylo.

Další, pro mnohé skrytou schopnosti, bylo nadšení pro divadlo a humorné scénky po vzoru Šimka a Grossmanna. Ze vzpomínek vrstevníků je nutné zmínit hru, jejíž název si už nikdo nepamatuje. Pojednávala o čtyřčlenné rodině, která se vydává ve svém Velorexu na cestu pro dva kubíky dřeva na topení. Dokázal velmi humorné části interpretovat s naprostou vážností ve tváři, jako by to ani žádná legrace nebyla. Z legrace mu říkali, že by mohl dělat řečníka v krematoriu, ale pravděpodobně by rozesmál i nebožtíka, tak mu to nedovolili. Navíc – prý by bylo krajně nevhodné, aby se smuteční obřadní síní rozléhal hlasitý smích.

Po svatbě v roce 1977 se s manželkou Janou postupně chystal na novou roli ve svém v životě, roli otce. Začal opravovat dům. U toho nadále stíhal střílet v lese po všem, co se

pohne. Vždycky říkal: „Jím jen to, co je zastřelené.“ Proto nebylo divu, že i na Vánoce jsme vyndávali broky z kapra, ale na to si časem zvyknete. Oba synové Martin (1981) a Petr (1985) se nepotatili a ani jeden nešel ve šlépějích otce, hajného. Přesto dostali do života ve „Zbuzanské ekonomické akademii“ několik užitečných rad: „Jedna plus jedna jsou dvě a pokud chceš peníze – tak si je vydělej...“

Myslím si, že i práce pro státní lesy ho docela bavila. I když někdy moc nechápal, jak dokážou plnit plán na 135 %, když se opilý dřevorubec celý den válí na mýtině pod stromem a navíc ho nemůžete vyhodit. Jak to vysvětlit? Buď to nikdo nechte, nebo tomu nikdo nerozumí. Druhá varianta je asi ta správná. V tom ho utvrdila legendární historka, kterou bavil své okolí. Jednoho zimního dne přijel na kontrolu náměstek ministra zemědělství. Že se podívá, jak se hospodaří ve státních lesích. Po pár kilometrech jízdy náměstek, mimochodem vyučený švec, zvolal: „Zastavte! Kdo tady má na starost tuto část lesa?“ „Já!“ ozval se nesměle mladý hajný. „A to vám nevadí, že tady máte suché smrky?“ obořil se na něj náměstek. Mladý hajný se podíval na zbytek delegace, která mezitím vystoupila z dalších dvou aut, a s kamennou tváří povídal: „Pane náměstku, to je modřín.“ Náměstek se rozlítl, že si ho nějaký mladoch dovoluje opravovat a odvětil: „To mě nezajímá, smrk nebo modřín, proč tady máte suché stromy?“ „Víte, to je modřín opadavý a ten na zimu opadá,“ odpověděl mladý hajný. To už se většina přítomných zakusovala do klop kabátů, aby se nezačala smát.

Dalším zásadním milníkem v jeho životě byla sametová revoluce 1989 a návrat dymokurského panství hraběcímu rodu Czerninů. Stal se vůbec prvním zaměstnancem hraběte Theobalda Czernina a později jeho syna Tomáše Czernina. Z počátku to bylo velmi těžké a okolí ho od nástupu do hraběcích služeb zrazovalo. Nikdo nevěděl, co bude, nevrátí se snad bývalý režim? „Tebe pak taky zavřou!“ Avšak zůstat pracovat v Dymokurech a v lesích, které znal od dětství, bylo silnější. Vždy říkal, že udělal dobře a byl na to náležitě pyšný. Často jsme doma slýchali: „Jedu k hraběti na zámek.“ A kdo může říci, že byl hraběcím hajným? Dělat fořta je většinou služba 24 hodin denně, i když se to nezdá. Tady srazí auto zvěř a musíte tam jet, jinde spadne strom, musíte tam jet, někdo potřebuje povolení na kácení stromu, musíte tam jet. A tak dále a tak dále. Další jeho veřejnou službou byla práce na obci. Byl jejím zastupitelem více jak třicet let a byl u většiny zásadních rozhodnutí v obci. Hodně ho trápila první nepodařená přestavba školní jídelny, nazývaná „pyramida“ či „motořest“. Ta mu ležela v žaludku celý život a bral ji jako něco, co se hodně nepovedlo, čemu nemohl zabránit.

Po odchodu do důchodu v roce 2018 se těšil, že konečně bude mít čas na všechny věci, které zanedbával. Že já s bratrem dostaneme konečně rozum a pořídíme mu nějaká vnučata. Že bude mít čas chodit lovit, opravovat dům, chodit na pivo a na fotbal. U hlášky „jdu s klukama na pivo“ jsem se často pousmál, když jsem si pod tím slovním spojením představil pětadesátileté důchodce Láďu, Jarase a Javora. To myslím v dobrém a jsem rád, že ho provázeli takřka celým jeho životem.

Bohužel dostatek času bylo to, co neměl. Verdikt lékařů byl zdrcující – „rok, maximálně dva“. On jediný věřil, že se uzdraví, ale někdy ani víra není všemocná. I v posledních dnech, kdy už měl velké bolesti, se snažil vtipkovat a říkal: „Budu hodně naštvanej, když umřu dřív, než mi přijde důchod, to bych fakt nepřežil.“ Zemřel doma tak, jak si přál, brzy ráno 12. 9. 2020, ve věku 68 let, jeden den před výplatou důchodu.

Byl to opravdový patriot, rodák, vlastenec, Dymokurák. A to tak, že když neviděl špičku dymokurského kostela nebo cukrovarský komín, byl už nervózní, jestli není moc daleko od domova. Marně budeme nahlížet do ulice ve Zbuzanech, jestli nestojí u štípačky dřeva a nepřipravuje dřevo na zimu. Bohužel, ulice už zůstane prázdná, ale vzpomínek zbyde hodně. Věřím, že si všichni, kdo ho znali, vzpomenu, až půjdou lesem. Zvláště pak tím novým lesem, který sázel, a řeknou: „**Tady žil a pracoval náš kamarád, spoluobčan, hajný, fořt a lesa pán Jaroslav Malát.**“

Martin Malát

„Škola za oponou“

Samotný začátek školního roku, kdy jsme se snažili o co „nejběžnější“ zahájení, běžný nebyl. Při bezpodmínečném dodržování všech vládních nařízení s ohledem na covid-19 jsme ale zvládli slavnostní zahájení v prostorách školní zahrady. S některými žáky jsme se osobně potkali téměř po půl roce!

Mimořádné období pro nás začalo s ohledem na zahájení veliké rekonstrukce školy, která byla zahájena díky úsilí našeho zřizovatele, obce Dymokury. Nová střecha, zateplení, fasáda, injektáže vlhkého zdiva, výměna dřevěných oken, výměna tepelného zdroje. To jsou stručně popsány práce, které ve škole probíhají. A vše v mimořádně krátkém čase. Z pozice ředitelky školy bych ráda poděkovala paní starostce a všem zastupitelům za přístup, který ke škole mají. Jen díky tomu, že plánujete do budoucna a opravdu vám na životě v obci záleží, jste byli připraveni. Dokázali jste na výzvu ministerstva financí zareagovat a dotaci pro školu získat. Děkujeme vám za podporu. Vážíme si jí a oceňujeme ji.

Od poloviny října jsme kvůli nepříznivé epidemické situaci museli znovu zahájit distanční výuku. Znovu jsme naskočili do rozjetého vlaku, kdy jsme navázali na zvládnutou jarní etapu, ve které jsme pomocí jedné z nejmodernějších aplikací Google Suite vyučovali žáky na dálku.

Obrovský dík patří všem kolegům. Vnímám velikou sounáležitost. Ať už v řadách pedagogů, kteří při pravidelných on-line setkáních vzájemně sdílí své poznatky, dovednosti v oblasti využívání různých metod on-line výuky a posouvají tak výuku dál, dělají ji pro žáky atraktivnější, zajímavější. Samozřejmě nadšeně vítáme možnost, která nyní nastává, začít se postupně s našimi žáky setkávat ve škole. Jednou z priorit jsou naši deváťáci, které chceme stihnout co nejlépe vybavit na jejich další život, připravit na další studium.

Sounáležitost a podpora ve škole se nyní také velmi projevuje mezi provozními zaměstnanci. Ve složité situaci, do které se škola dostala s ohledem na rekonstrukci, každý přiložil ruku k dílu i nad rámec svých pracovních povinností tak, aby škola byla připravená na příchod dětí. Děkuji vám, kolegové, opravdu všem.

V neposlední řadě děkuji rodičům našich žáků. Současná doba mimořádně ovlivňuje životy rodin a klade na ně veliké nároky – ať už co se týče osobní podpory dětí při on-line výuce, ale i finančně –, zajištění notebooků, připojení k internetu... Děkujeme za spolupráci. Zmíním on-line třídní schůzky, které zaznamenaly velký zájem ze strany rodičů, kdy před začátkem bylo slyšet dětské rady: „Tady máš mikrofon, tady klikni...“ Děti pomoc vrací 😊.

Mnoho plánovaných akcí nám zastavil covid-19. Jakmile to bude možné, budeme v nich pokračovat. Prioritou je ale samozřejmě zdraví nás všech.

Nyní je škola „schovaná za oponou“. Chce se mi věřit, že možná trochu symbolicky s jejím odhalením dojde i jejímu otevření pro žáky. Přeji vám především pevné zdraví a optimistickou mysl.

Mgr. Martina Martínková, ředitelka školy